

nast peab kinni, süddame ning meele üksnes Jesanda pole pöördes. Üks noor naesterahwas, wisi pärrast ridis, juuksed uhkeste ülespalmitud ja kalli peahtega, üsna ilmalaps, jouab kerge jallaga ta wasto, ja lähwitab talt möda. Kas se peaks sinno jaggo ollema? mõtleb immetekledes. Ei woi se olla; ei olle temma ellades mo naeseks lodud: se on ta sanna, ja kallab teise ulitsa sisse, omma teed eddasi minnes, agga wasta, sesamma naesterahwas on ka siin temma wasto tullemas. Agga ommeti ei woi ta minno pärralt olla; ei woi se ial korda minna, ütleb nüüdki enneses, ja lähhääb ta ühhe teise ulitsa. Agga kes siingi esfimenne temma wasto tullemas? Sesamma naesterahwas agga jälle, kes jubba kaksford temma wasto olli sattund; ei muud kui temma! Nüüd ikka piddi tdeks jama; ei woiwad ka mees nüüd parreminne mõttelda. Siin olli Jummal kääsi! Mis siis muud, kui läks agga kaugelt naesterahwa järrele, waatma, kus kotta piddi minnema. Sai

agga sisse läinud, kohhe siis ka õppetaja olli naabre maiast kulamas, kes temma piddi ollema? ja kulis seält, et ühhe rikka mehhe ainus tüttar olli, kes seäl maias ellamas, kus mamsel sisse läinud. Mis siis muud, kui agga isä jure minnema, omma immelikko asja temmale räkima, ja tütre ta käest ennesele palluma? Nenda mõttes, nenda teggi, ja isä kostis, et omma tütre ei ühhegi õppetaja jäuks kül tännini weel es olle sündind arwanud, agga, kui laps isse piddi tahtma, et siis kää temma omma jah ei tahha keelda. Õppetajat piddi louneks pallutama, et mamselliga piddi tutwaks sama ja et isse temmalt piddi küssima. Tehti nenda, ja ilma aega wintimatta, egga suurt nou ennain piddamatta, räkis omma palsumisse wälja. Mis mamsel kostis, läks hõpis ühte sellega, mis isä jubba olli ütelnud. Ei olle temma, ütles, kül tännini weel tahtnud ühhe õppetaja seliks minna, agga et kord nüüd kää, ei tahha temma mitte wasto tõrkuda, muud kui olgo,